

explanabimus, si de excellentia ejus, de numero et ordine petitionum, pauca quædam solita brevitate præfati fuerimus.

Quod ad excellentiam attinet, præstat oratio Dominica omnibus aliis formis orandi, auctoritate, brevitate, perfectione, ordine, efficacia, necessitate.

Auctoritate, quoniam ab ipsa Dei sapientia condita est: proinde non solum nullus hominum, sed nec ullus Angelorum melius potuit nos instituere in ratione orandi, quam Christus fecerit.

Brevitate etiam præstat, quoniam pro magnitudine et multitudine rerum, quas continet, non poterat oratio fieri brevior. Est autem utilis hæc summa brevitatis, tum ad memoriam adjuvandam, ut notat S. Cyprianus, tum etiam, ut monuit Tertullianus, ut intelligamus non multis verbis opus esse, cum oramus Deum, qui scit quid velimus antequam petamus, sed ingenti desiderio et ferventi affectu.

Præstat quoque perfectione, quoniam omnia comprehendit, quæ a Deo nos petere vel necessarium, vel utile est, ut paulo ante ex Augustino didicimus. Addit vero Tertullianus, orationem Dominicam esse quasi breviarium Evangelii, quia dum hanc orationem fundimus, simul admonemur quid credere, quid sperare, quid amare, quem colere, quid agere, quid fugere, quid appetere, quid contemnere debeamus, ut hic maxime locum habeat, quod Coelestinus scribit in epistol. ad Gallos cap. 11. « Legem credendi, adde, et operandi, lex statuit supplicandi ».

Ordine præstat, quoniam divina plane methodo postulare docemur, primo quæ ad gloriam; deinde quæ ad salutem nostram pertinent, et in iis primum æterna, deinde temporalia.

Efficacitate, sive utilitate præstat, quoniam (ut recte notat S. Cyprianus) nihil potest Deum Patrem magis movere, quam oratio filii ejus. Neque ullus melius novit, quæ sit oratio efficacior apud Deum, et quibus bonis nos potissimum egeamus, quam is, quem Deus advocatum nostrum, patronumque constituit. Denique si quicquid petitur in nomine Christi, facile impetratur, ut dicitur Joan. xvi, quanto facilius impetrabitur, quod non solum in nomine Christi, sed etiam verbis Christi postulabitur?

Præstat demum etiam necessitate, quoniam nulla est alia forma precandi, quam

omnes Christiani conceptis verbis tenere, et frequentare jubeantur, nisi ista. In constitutionibus Apostolicis, lib. vii. cap. 23. moventur Christiani omnes, ter quolibet die orationem hanc fundere. Item in Concilio Toletano IV. can. 9. jubemur, nullo unquam die orationem hanc intermittere, quam non sine ratione SS. Patres Cyprianus serm. 6. et Augustinus in Enchiridio cap. 71. quotidianam vocaverunt. Denique in Concilio Remensi cap. 2. docemur, non licere homini Christiano Dominicam orationem, aut non tenere memoria, aut non intelligere, aut non frequentare.

Addi potest alia excellentia, quod hanc orationem veteres Patres summo studio explicarunt. Vide Tertullianum in libro de oratione, qui est postremus inter ejus opera. Cyprianum in serm. 6. qui est de oratione Dominica. Cyrillum Hierosolymitanum Catechesi 5. Mystagogica. Ambrosium lib. v. de Sacramentis, cap. 4. Gregorium Nyssenum, in quinque orationibus de oratione Dominica. Hieronymum in comment. ad cap. vi. Matth. Joan. Chrysostomum in commentar. ejusdem capituli, et in hom. de oratione Dominica. Augustinum in epistol. 121. ad Probam, cap. 11. In Enchir. cap. 115. lib. ii. de serm. Domini in monte, cap. 8. et seq. serm. 28. de verbis Domini, hom. 42. ex lib. l. homiliarum sermon. 126. 135. et 182. de tempore. Joan. Cassianum collat. 9. cap. 18. et sequentibus. Petrum Chrysologum sermon. 67. et seq. Bernardum serm. 6. de Quadragesima. Innocentium Papam lib. v. de mysteriis missæ, cap. 17. Denique comment. in cap. vi. Matthæi, vel xi. Lucæ, Theophilacti, Euthymii, Bedæ, Anselmi, Ruperti, Thomæ, Bonaventuræ, Alberti, et aliorum.

CAPUT V.

De numero et ordine petitionum orationis Dominicæ.

Petitiones orationis Dominicæ septem esse communis habet sententia veterum et recentiorum: paucissimis tantum exceptis, in quibus sunt Tertullianus, in lib. de oratione, et Joannes Calvinus in lib. iii. Institut. cap. 20. §. 33. qui sex tantum esse contendunt, revocantes ad unam petitionem omnia illa verba: *Et ne nos inducas in tentationem, sed*

libera nos a malo. Sed Tertulliano, ut ait S. Hilarius can. 5. in Matthæum, consequens error abstulit auctoritatem: et Calvinus, quod sit hostis Ecclesiæ manifestus, indignus est, cujus ratio habeatur, nisi forte sit ejus refellenda sententia.

Septem igitur esse petitiones orationis Dominicæ disertis verbis docent Augustinus, Anselmus, Rupertus, Innocentius, Thomas, Bonaventura supra citati. Reliqui veteres Cyprianus, Cyrillus, Nyssenus, Chrysostomus et alii non laborant de numero; sed ita tamen orationem tractant, ut satis aperte significant in septem petitiones esse divisa.

Quare falsum est, nisi mendacium etiam dici possit, quod jactat Calvinus, pro se facere veteres Patres, et ad marginem scribit Augustinum et Chrysostomum. Nam Chrysostomus (ut monui) de numero non laborat: Augustinus autem sic loquitur in Enchiridio cap. 115. « Proinde apud Evangelistam Matthæum septem petitiones continere Dominica videtur oratio ». Et in lib. ii. de sermon. Domini in monte cap. 16. « Ultima, inquit, et septima petitio est, Sed libera nos a malo ». Et cap. 17. « Sed harum septem petitionum consideranda et commendanda distinctio est ». Et cap. 18. « Videtur etiam mihi septenarius iste harum petitionum numerus congruere illi septenario numero, ex quo totus iste sermo manavit ». Idem habet in homil. 42. extrema ex lib. l. homiliarum, ubi dividit orationem Dominicam in tres petitiones, quibus æterna, et quatuor, quibus temporalia postulatur. Viderit igitur Calvinus, ubi legerit in Augustino senarium petitionum numerum.

Accedit præterea etiam ratio, nam nisi petitiones sint septem, non erit oratio Dominica brevissima et plenissima, cum tamen a brevitate et plenitudine passim a sanctis Patribus laudetur. Non erit, inquam, brevissima, quoniam res eadem bis repetitur, videlicet: *Et ne nos inducas in tentationem, et, Libera nos a malo.* Non est autem credibile, Dominum, qui paulo ante dixerat, *Orantes nolite multum loqui*, nunc formam orandi præscribere, in qua res una et eadem diversis verbis, id est, duabus sententiis significetur. Neque erit plenissima, quoniam si idem prorsus sint, *Ne nos inducas in tentationem, et, Libera nos a malo*, non petemus liberari a malo præterito, sed solum a futuro, nec a malo pœnæ, sed solum a malo culpæ.

Tentatio enim, in quam petimus non induci, non est malum præteritum, sed futurum, nec malum pœnæ, sed culpæ.

Adde postremo, omnino congruere ut tot sint petitiones Dominicæ orationis, quot sunt dona Spiritus sancti, quandoquidem his petitionibus illa dona respondent, ut S. Augustinus demonstrat in ii. lib. de serm. Domini in monte.

Porro habet Calvinus argumentum ex particula « sed » non omnino despiciendum. Nam si duæ petitiones essent: *Ne nos inducas in tentationem, et, Libera nos a malo*, non conjungerentur per adversativam « sed », sed per copulationem Et; nunc autem ita dictum est, *Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos a malo*: ac si dictum esset, *Ne nos inducas in tentationem, sed erue nos a tentatione.*

Sed est præterea alia gravior objectio, quoniam Luc. xi. non habetur illa sententia, *Sed libera nos a malo.* Et S. Augustinus in Enchiridio cap. 116, dicit, ideo non fuisse additam a Luca illam sententiam, quoniam continetur in superiore. Atque hic fortasse est locus Augustini, ad quem respexit Calvinus, cum pro numero petitionum senario Augustinum citavit.

Respondeo: quod attinet ad particulam « sed » illam non esse positam hoc loco ad explicandum quod antea dictum erat: id enim supervacaneum videretur, et brevitati orationis repugnaret, sed ad aliquid majus significandum, et quasi correctionis quædam speciem præferat, quod clarius esset, si adderetur vocula « potius » hoc modo: *Et ne nos inducas in tentationem, sed potius libera nos ab omni malo.* Quomodo si creditori dicat, *Ne quæso repetas nummos, quos mihi dedisti mutuo, sed adde potius aliquot alios.*

Quod vero pertinet ad concordiam Matthæi et Lucæ, sciendum est apud Lucam in Latinis codicibus duas petitiones desiderari, *Fiat voluntas tua; et, Libera nos a malo.* Proinde non sex, ut vult Calvinus, sed quinque tantum futuras esse petitiones, si objectio illa locum habere debeat.

Primum igitur fieri potest, ut in Latinis codicibus incuria librorum desint duæ illæ petitiones, quæ integræ habentur in codicibus Græcis et Syriacis, et exponuntur ab Euthymio et Theophilacto in commentariis Lucæ.

Deinde fieri etiam potest, ut Dominus apud

Lucam non integre tradiderit orationem Dominicam. Constat enim alio tempore, et aliis auditoribus Dominum docuisse formam orandi apud Lucam, quam apud Matthæum. Et quoniam apud Lucam Dominus instituebat discipulos minores, quibus omnia brevius et imperfectius tradere solebat, ideo fortasse (ut Rupertus notat) non integram orationem tradidit.

Denique tertio dici potest cum S. Augustino in Enchirid. cap. 116. duas petitiones apud Lucam omitti, quoniam aliquo modo in præcedentibus continentur. Non quod sint omnino eadem cum illis, sed quod sint valde similes, et ex illis facile deduci queant. Nam ideo S. Augustinus addidit particulas (quodammodo, et, tamquam) cum ait, tertiam esse quodammodo repetitionem primæ et secundæ, et septimam esse tamquam unam cum sexta. Idem videmus factum esse in beatitudinibus. Nam Matthæus cap. v. numeravit octo, Lucas cap. vi. quatuor, sed (ut monet S. Ambrosius, lib. v. in Lucam) in illis octo, istæ quatuor sunt, et in istis quatuor, illæ octo. Itaque sicut vere omnium consensu octo sunt beatitudines Evangelicæ, quamvis Lucas contraxerit eas ad quatuor, ita septem sunt petitiones orationis Dominicæ, tametsi Lucas revocaverit eas ad quinque.

Jam vero quod attinet ad ordinem petitionum S. Augustinus in Enchiridio, cap. 115, et lib. ii. de sermon. Domini in monte, cap. 17. docet, quatuor petitionibus prioribus peti res æternas, tribus posterioribus temporales. Plenius rem totam explicat Cornelius Jansenius in Concordia evangelica. Scribit enim, primo peti honorum largitionem, secundo malorum remotionem. Et in bonis, primo bonum Dei: *Sanctificetur nomen tuum*. Secundo, bonum nostrum summum: *Adveniat regnum tuum*. Tertio, bonum nostrum medium, id est, gratiam implendi mandata: *Fiat voluntas tua*. Quarto, bonum nostrum infimum, id est, subsidia temporalia: *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*. In malis, primo peti remotionem mali præteriti: *Dimitte nobis debita nostra*. Secundo mali futuri: *Et ne nos inducas in tentationem*. Tertio mali præsentis: *Sed libera nos a malo*.

Plenissime S. Thomas in 2. 2. quæst. 83. art. 9. ita petitionum ordinem digerit. Quoniam oratio interpres est desiderii, desiderium autem actus est charitatis, qua dili-

gimus Deum in se, et nos in Deo, ideo primo petimus gloriam Dei, ut sanctificetur nomen ipsius; quæ petitio nascitur ex amore, quo diligimus Deum in se. Secundo, beatitudinem nostram, quam habebimus, cum adveniet regnum Dei; et hæc petitio oritur ex amore, quo diligimus nos in Deo. tertio medium principale, et per se ad beatitudinem: id vero est obedientia legis, fiat voluntas tua, nam per obedientiam legis meremur beatitudinem. Quarto medium per se, sed instrumentarium, id est, panem tum spiritalem Verbi, et Sacramentorum, tum etiam corporalem. Quinto medium per accidens, id est, remotionem peccati præteriti, quod proprie excludit a regno, et opponitur primo nostro bono. Sexto aliud medium per accidens, id est, remotionem peccati futuri, ne videlicet superemur a tentatione, quæ impedit, ne Dei præcepta servemus, quod erat bonum nostrum secundum. Septimo aliud medium per accidens, id est, remotionem mali præsentis, omnium videlicet hujus vite miseriarum, quatenus impediunt sufficientiam temporalium honorum, quæ suo modo ad vitam æternam consequendam, vel necessaria, vel utilia sunt. Quare mala ista, quæ in postrema petitione removeri cupimus, opponuntur tertio nostro bono, quod in quarta petitione a Domino postulamus.

CAPUT VI.

Exponitur oratio Dominica.

Nunc ad ipsa verba Dominicæ orationis explicanda veniamus, et non tam nostras, quam Patrum sententias in medium adferamus.

PATER NOSTER QUI ES IN CÆLIS.

Hæc pauca verba præfationem continent totius orationis, brevissimam, pulcherrimam atque utilissimam. Primum enim simul nos admonent adoptionis divinæ, dum dicimus, *Pater noster*; et peregrinationis terrenæ, dum addimus, *qui es in cælis*, ut simul intelligamus nos egere auxilio, quia peregrini sumus, et fiduciam petendi concipiamus, quia filii Dei sumus. Ita S. Bernardus in serm. de Natali B. Mariæ, qui inscribitur de aquæductu.

Deinde verba illa sunt quasi proœmium benevolentiam captans, ut S. Augustinus

monet lib. ii. de sermone Domini in Monte, cap. 18. nam cum dicimus: *Pater noster*, laudamus bonitatem Dei, qui Pater appellari dignatur a vilissimis servulis; cum addimus, *qui es in cælis*, laudamus ejus potentiam et excellentiam qui in cælo, id est, in altissimo solio præsidet. Quæ duo significari solent illis duabus vocibus, Optimus, Maximus.

Tertio excitant illa verba in orante amorem et timorem, quæ sunt optimæ ad bene orandum præparationes: accenditur enim ad amorem, qui cogitat se patrem adire, ut cum eo de rebus sibi necessariis colloquatur; et simul sancto timore concutitur, qui cogitat Patrem illum in cælo sedere, et terrena simul, ac cælestia moderari.

Quarto miro quodam artificio rationem insinuamus cur Deus possit, et debeat nos audire. Nam si pater est, debet certe filiis quod juste postulant, non negare; si in cælis est, ut summus rector universitatis, in manu ejus sunt omnia, et potest quæcumque voluerit facere.

Quinto nos ipsos (ut Cyprianus docet) admonemus, ut meminerimus nos patri terreno renunciassse, et Patrem in cælis habere cœpisse, et ideo deinceps non terrenam, sed cœlestem vitam nobis agendam, et non in terris, sed in cælis patriam et hæreditatem esse quærendam. Sed jam seorsim de singulis vocibus pauca dicenda sunt.

Ac primum de illa voce, *Pater*, annotandum est, ea voce significari primam personam sanctissimæ Trinitatis; atque ad eam dirigi orationem Dominicam, ut docent Tertullianus, Cyprianus, Ambrosius et Augustinus, locis supra notatis: quamvis (ut idem Tertullianus monet) in Patre invocentur etiam Filius et Spiritus sanctus, quorum una est natura, una potestas, una voluntas, una divinitas. Quod idem servari videmus in plerisque collectis, quæ diriguntur ad Patrem, et concluduntur per filium, qui cum eodem Patre et Spiritu sancto vivit et regnat in sæcula sæculorum.

Solet autem quæri, an hoc loco dicatur Deus esse hominum Pater ratione « creationis », juxta illud Deuteron. xxxii. *Nonne ipse Pater tuus, qui fecit et creavit te?* an ratione adoptionis, de qua dicit Apostolus ad Rom. viii. *Accepistis spiritum adoptionis filiorum, in quo clamamus Abba Pater* (1). Cate-

rum S. Cyprianus, Nyssenus, Chrysostomus, Augustinus et alii affirmant, in hac oratione Deum vocari Patrem, præcipue ratione adoptionis. Est enim hæc oratio propria novi Testamenti. Judæi siquidem (ut Augustinus notat in ii. libro de serm. Domini in monte cap. 8). ut servi audierunt in monte Sina: *Ego sum Dominus Deus tuus, qui eduxi te de terra Ægypti*; nos (ut filii) orare jubemur, *Pater noster, qui es in cælis*.

Ex quo colligit S. Gregorius Nyssenus orat. 2. de oratione Dominica, eos, qui filii Dei nec sunt, nec esse volunt, quippe qui voluntarie in peccato mortali persistunt, mendaciter dicere: *Pater noster, qui es in cælis*. Nam cum Patrem invocant (ut ipse ait) non Deum, sed Diabolum invocant; siquidem ex patre Diabolo sunt. Diabolus autem non est in cælis, sed in inferis. Ac de tali oratione recte intelligitur illud Proverbior. xxviii. *Oratio ejus erit execrabilis*. Et illud cæci nati, Joannis ix. *Scimus quia Deus peccatores non exaudit*. Tamen si peccator pœnitentiam agere incipiat, et jam spe, ac desiderio filius Dei sit, non absurde dicere poterit, *Pater noster*, ut S. Hieronymus docet in epistola ad Damasum de filio prodigo; et probat ex eo quod filius prodigus Lucæ xv. nondum reconciliatus, dicit se indignum, qui vocetur filius, et tamen patrem appellat, cum ait: *Pater, peccavi in cælum, et coram te*. Quomodo etiam Isaias in persona pœnitentium orat cap. lxiii. *Tu, Domine, Pater noster es etc.* (2).

Porro ad vocem, *Noster*, observandum est ea voce admoneri divites et nobiles, ut notat S. Augustinus loco citato, ut non se extollant supra cæteros, neque pauperes, obscurosque despiciant, cum in hac oratione fateantur se pro fratribus Christianos omnes agnoscere. Item admoneri fideles, ut S. Cyprianus docet, unitatis et pacis, quam cum omnibus habere debemus, si exaudiri cupimus. Debent enim, qui unum patrem communiter invocant, esse cor unum, et anima una, et quasi uno ore dicere, *Pater noster*: quod de tribus pueris legimus Daniel. iii. *Tunc hi tres quasi ex uno ore laudabant Deum* (3). Denique ex hac voce colligunt Patres, Cyprianus, Ambrosius, Chrysostomus, meliorem esse orationem generalem, quam specialem. Ideo enim orare docemur: *Pater*

(1) Dent, xxxii, 6; Rom. viii, 15. — (2) Prov. xxviii, 9; Joan. ix, 31; Luc. xv, 18, 23; Isai. lxiii, 16. — (3) Dan. iii, 51.